

Nr 216.

Godkänd av första kammaren den 9 maj 1930.

Godkänd av andra kammaren den 9 maj 1930.

Riksdagens skrivelse till Konungen, i anledning av väckt motion om ändring av viss bestämmelse rörande tilläggsersättning å livränta av statsmedel till följd av olycksfall i arbete.

(Bankoutskottets utlåtande nr 33.)

Till Konungen.

I en inom riksdagen väckt motion (II: 238) har hemställts, »att riksdagen ville besluta, att § 1 i Kungl. Maj:ts kungörelse 1921 nr 410 angående förhöjning av vissa till i statens tjänst skadade arbetare med flera av statsmedel utgående livräntor m. m. måtte erhålla följande ändrade lydelse:

'Arbetare, som på grund av genom olycksfall i statens tjänst åsamkad skada jämlikt lagen den 5 juli 1901 angående ersättning för skada till följd av olycksfall i arbete är berättigad till livränta av statsmedel, må, utöver till honom på grund härav utgående livränta, från och med år 1931 uppbära tilläggsersättning med ett årligt belopp motsvarande 125 procent av samma ränta.'

Såsom antytts av de ämbetsverk, vilka hörts i ärendet, torde det visserligen kunna ifrågasättas, huruvida icke i här avsedda fall av lättare olycksfallsskador sådan anpassning numera i allmänhet vunnits, att något mera trängande behov av tilläggsersättning knappast kan sägas vara för handen. Å andra sidan synas dock vissa billighetsskäl tala för ett upphävande av den onekligen i och för sig mindre tilltalande begränsning i rätten till tilläggsersättning, som innefattas i de nu gällande bestämmelserna. Då, enligt vad verkställd utredning visat, ett upphävande av denna begränsning numera synes kunna ske utan större kostnader för staten, har riksdagen funnit åtgärder i sådant syfte böra vidtagas. Riksdagen har därför ansett sig böra lämna medgivande till att tilläggsersättning med belopp, motsvarande i kungörelsen den 10 juni 1921 (nr 410) angiven procent av livräntebelopp,

må utgå jämväl å livräntor, vilka fastställts till belopp understigande 90 kronor årligen. På sätt ämbetsverken framhållit, bör emellertid en sålunda utsträckt rätt till tilläggsersättning bliva gällande jämväl för de i kungörelsens § 3 avsedda personer, vilka — utan att vara berättigade till livränta enligt 1901 års olycksfallsersättningslag — såsom ersättning i anledning av olycksfall eller ådragen kroppsskada i särskild ordning tillerkänts livränta eller årligt understöd enligt de i nämnda lag angivna grunderna.

De kostnader, som föranledas av ifrågavarande beslut, böra bestridas i samma ordning, som gäller beträffande nu medgiven tilläggsersättning. Utgiftsökningen har icke ansetts påkalla höjning av det under elfte huvudtiteln uppförda förslagsanslaget till statsverket åliggande, av andra medel ej utgående ersättningar i anledning av olycksfall i arbete.

På grund av det anförda får riksdagen anmäla, att riksdagen, i anledning av förevarande motion, medgivit, att tilläggsersättning, som avses i kungörelsen den 10 juni 1921 (nr 410) angående förhöjning av vissa till i statens tjänst skadade arbetare med flera av statsmedel utgående livräntor m. m., må utgå jämväl å livräntor och understöd, fastställda till belopp understigande 90 kronor årligen.

Stockholm den 9 maj 1930.

Med undersåtlig vördnad.
